

Τιμή συνδρομῆς

Λι συνδρομαὶ προπληρώνονται

Διὰ τὸ Ἑξωτερικὸν Φο ..... 20.
» τὴν Ἑλλάδα » ..... 12.

Γραφεῖα : Ὁδὸς Μπουμπουλίνας 34.

ΕΤΟΣ Δ'.

ΑΘΗΝΑΙ, τῆ 1 Ἰανουαρίου 1904.

ΑΡΙΘ. 1.

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Ἡ «Ἀττικὴ Ἴρις» ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου 1904 εἰσέρχεται εἰς τὸ τέταρτον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς.

Ἐχόντες ὑπὸ ὄψιν τὸ ἡμερόβιον τῶν κατὰ καιροὺς ἐκδιδομένων περιοδικῶν, κισθινομεθὰ δικαίαν ὑπερράναιον χάρασσοντες τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς.

Ἡ «Ἀττικὴ Ἴρις» δύναται νὰ καυχήθῃ διὰ τὴν ἀνελλιπῆ, διαρκῆ καὶ τακτικωτάτην αὐτῆς ἐκδοσὶν ἐπὶ τρία ὀλόκληρά ἔτη.

Ἐν συναισθήσει τοῦ εὐγενούς αὐτῆς σκοποῦ ἡ «Ἀττικὴ Ἴρις» καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς προσεπάθησε ν' ἀποβῇ τὸ κάτοπτρον πάσης κατ' ἡμῖν ἐπιστημονικῆς καὶ φιλολογικῆς κινήσεως, ἀναγνωρίζουσα ἐνταυτῶ τὴν ἀνεπάρκειάν της, προκειμένου περὶ ἑνὸς τοιοῦτου μεγάλου ἔργου. Οὐχ ἥττον ὁμως ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἀττικῆς Ἰριδος», μὴ φειδομένη οὔτε ἐξόδων οὔτε κόπων ἐν τῇ νέᾳ αὐτῆς σταδιοδρομίᾳ τοῦ ἀρχαιμένου τετάρτου ἔτους, θέλει βιάσῃ ἐπὶ ἀλωσσίῳλου νέου καὶ ἀνακαινιστικοῦ προγράμματος, ὅπως εὐρύνη τὸν κύκλον τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς καὶ συμμορφωθῇ πληρέστερον πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν πολυπληθῶν συνδρομητῶν της.

Διὰ τὴν μὲν σύνταξιν καὶ τὴν ἐπιτησίαν τῆς ὕλης τοῦ περιοδικοῦ ἀνάθεσεν εἰς τὸν ἐγνωσμένης δημοσιογραφικῆς πείρας καὶ δοξοκιμασμένου γλαφυροῦ καλάμου λογογράφου κ. Κωνσταντίνου Λυκόρταν, δικηγόρον καὶ σύγγραφέα νομικῶν, κοινωνικῶν καὶ μαθηματικῶν ἔργων, ἀπ' ἑτέρου δὲ ἐξασφάλισε τὴν συνεργασίαν τῶν καλλιτέρων λογογράφων καὶ ποιητῶν τῆς ἡμετέρας Πατρίδος, ὡς καὶ τῶν σπουδαιότερων μεταφραστῶν τῶν ἀρίστων προϊόντων τῆς φιλολογίας τῆς Εὐρώπης. Ἰδιαιτέρα στήλη ὤρισθη διὰ τὰς λογίους Ἑλληνίδας.

Τὸ νέον πρόγραμμα τῆς «Ἀττικῆς Ἰριδος» θὰ ἔχῃ ὡς βάσιν τὸν ἐπωφελέστερον συνδυασμὸν τῶν ἐπιστημονικῶν μετὰ τῶν πρακτικῶν γνώσεων ἐν ποικιλίᾳ τοιαύτῃ, ὥστε, ἕκαστον φύλλον νὰ ἀποβῇ ἀληθῆς πνευματικῆ πανδασία καὶ ὁ τίτλος αὐτῆς νὰ ἀναποκρίνηται πρὸς τὰ περιεχόμενα.

Ἐκαστον φύλλον θὰ περιλαμβάνῃ εἰς τὸ ἐξῆς ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ κοινωνικόν ἄρθρον, ἐπιθεώρησιν δεκαπενθήμερον, ἀιήγημα, ποιήματα, θρησκευτικὰς, κοινωνικὰς, ιστορικὰς, οἰκονομολογικὰς ἢ βιομηχανικὰς μελέτας. Μία στήλη ἔσεται ἀριερωμένη εἰς τὰ γνωρίκα καὶ τὰ ἀνέκδοτα καὶ ἕτερα εἰς τὴν εὐθυμογραφίαν καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσχήσεις.

Ἡ «Ἀττικὴ Ἴρις» θὰ δημοσιεύεται τοῦ λοιποῦ ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χαρτοῦ, θὰ κοσμηθῇ δὲ διὰ καλλιτεχνικῶν εἰκονογραφημάτων τὸ κυριώτερον δὲ τῶν μελημάτων αὐτῆς ἔσεται ὅτι πάσῃ δυνάμει θὰ προσπαθῇ ἡ ὕλη αὐτῆς νὰ εἴνε πρωτότυπος, ἐκλεκτῆ καὶ ἐπιμεμελημένη.

Τὸ φύλλον τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1904 ἀποσταλήσεται καὶ εἰς μὴ συνδρομητὰς παρακαλοῦνται ὁσοὶ ἐκ τούτων δὲν ἐπιθυμοῦσι νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ ὅπως τὸ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἀττικῆς Ἰριδος», ὁδὸς Μπουμπουλίνας ἀριθ. 34.

Ἡ Διεύθυνσις

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ

τέρων δικαιοματων υπ' αυτου, επι της φύσεως ολης, απο της κούρης του βίου μέχρι της βελτικής νυκτός, ουδέποτε εις όλους υπήρξεν η ημέρα αλη γελαστή. Διαοργκωνεί ο άνθρωπος τής ωρας του μόνου, κύτος προσπαθεί να γελάση· κύτος κλείει εις την διάφυσιν των ελπίδων του άφου πρώτον εγκούψη εις την ανάλυσιν της φύσεως ολης, άφου σχηματισή το μέλλον του. Αλλά, τί μένει εις κύτον ες όλης αυτής της γιγνόμενου των ετών πάλης; Μηδέν! Ένω η φύσις παρκαμένη αναλλοίωτος, άνωτέρω της ανθρωπίνης υπέρσεως, κλωνόβιος, εΐρων!

Και όμως εν τη τοικυτή διακυμάνσει του ανθρωπίνου βίου, εν τη τόσον περιωρισμένη υπό του θείου τροχίτζου, εν τη τοικυτή των ημερών του εξελίξει, μία φλόξ αναθρώσκει από την καρδίαν, μία ιδέα χρυσή, μία σκέψις κιγλήσεσς κυριαρχεί του νοός, η ελπίς κίσιω τέρου μέλλοντος, διά των ιδίων μόχθων, διά της εξαντλήσεως των ιδίων ήμων δουλίμεω. Δηλαδή, την σήμερον, τό παρόν, εάν θεωρώμεν, μέλαν, ελπίζομεν ότι κύριον τό μέλλον θά είναι γλυκύτερον, άνακουριστικόν και ελπίζομεν τούτο, άνευ της εγγυήσεως ουδένος η των ιδίων προσπαθειών μας, των ιδίων μας άγώνων. Από των έστεμμένων κεφαλών μέχρι των άνωτέρων κοινωνικών τάξεων, των άστών και των πτωχών, μία και η κύτη γεννάται ιδέα, η προς την κύριον και την επομένην αυτής, και την μεθεπόμενην ελπίς, ότι θά έχωμεν ό, τι χρειάζεται προς εύτυχη δικθίωσιν, ότι θά αποκτήσωμεν πολλά των αγαθών, ότι θ' απολαύσωμεν σχετικώς εύτυχίς! Πάντες υπό του κύτου διεπόμεθα πνευμάτος, υπό του ίδιου δικπνεόμεθα πόθου, και μεταχειριζόμεθα τό παρρηθόν ως τάφρον των όνειρων ήμων, όταν κί ελπίδες διαφυσωθώσιν εν τη εξελίξει των ημερών μας, όταν δυστυχήσωμεν!

Αλλά τούτο δεν εμποδίζει να προσδοκώμεν και τας τελευταίας ημέρας μας, τό γήρας μας, την φυσικήν του ανθρώπου κατάρπτωσιν εύτυχίς, και τούτο διαρκώς και ό λαός διακτυποι εις εύχην «καλή ύστερά» λέγων, και την ύσάτην ήμέραν του μέλλοντος να εύγώμεθα γαλήνιον και ήρεμικόν, τούτην δ' έτι μάλλον, όταν κατά τον βίον δεν υπέστημεν εξεγέρσεις εύδικιμονίας, δεν ήσθάνθημεν δονήσεις της καρδιάς εύτυχίς!

«Οί βοηθούντες έαυτούς εύρίσκουσι σωτήρας,
Και κατευθύνει ο θεός τας κινουμένας χείρας»

Αλέξαν. Παρκαβής.

Νοέμβριος

ANNA N. ΣΕΡΟΥΤΟΥ

ΠΟΙΜΕΝΙΚΗ ΑΡΧΙΧΡΟΝΙΑ

Εημέρονη πρωτοχρονιά, εημέρονη τ' Αι—Βασιλείου Σηκώθηκεν ό τσιέλεγκας, κάνει σταυρό καταηλιού, Κί ύστερα μπηγει μία φωνή, που σείστηκεν τά μαντριά — «Ευπνήσετε, ώρε παιδιά, κί ελάτε γύρω στη φωτιά!»
«Εημέρωσε πρωτομηνιά
«Εημέρωσε πρωτοχρονιά
«Παιδιά μου έτη σας πολλά
«Και χρόνου να είμαστε καλά!»
Πεταζονται οι πιστικοί και πάν 'στό πέμα να νιστούν, Κί έρχονται όλοι άραδαριά, κί έμπρός 'στό γέρο γονατούν

Γιατ' εΐνε πρωτοτσιέλεγκας και τάχει άπρα τά μιλιά;
Και μία εύχη του λέγουμε με μία φωνή με μία λαλιά:
«Πρωτομηνιά, πρωτοχρονιά
«Να σου χιλιάσουνε τ' αρνιά!
«Παππού, τά έτη σου πολλά
«Και χρόνου να είσαι καλά!»

Από πουρνάρι ένα κλαδί ό γέρος βάνει στη φωτιά, Και λέγει: — Έτσι να καγούν παρμάρα, αδέλλά κί εύλογία, 'Αρνιά—κατσίκια θηλυκά να ναι όσα φέτος γεννηθούν, Κί οι λύκοι κί οι κακοί έχθροί να κρατηθούν, να στραβώθουν.
«Πρωτομηνιά, πρωτοχρονιά
«Να μας χιλιάσουνε τ' αρνιά
«Παιδιά μου έτη σας πολλά
«Και χρόνου να είμαστε καλά!»

Βάνουν ψήλα κί οι πιστικοί π' όνα πουρνάρι στη φωτιά, Και λέγουν: Έτσι να καγούν παρμάρα, ψόρα κί εύλογία.
'Αρνιά καταίκια θηλυκά να ναι όσα φέτος γεννηθούν, Κί οι λύκοι κί οι κακοί έχθροί να κρατηθούν, να στραβώθουν.
«Πρωτομηνιά, πρωτοχρονιά
«Να μας χιλιάσουνε τ' αρνιά
«Παππού, τά έτη μας πολλά
«Και χρόνου να είμαστε καλά!»

Ό γέρος δίνει στα παιδιά κουλούρια μία εκατοστή, Από σιτάρι κουτρούλια δεμένα σε γερή κλωστή, Και λέγει: — Βάλτε τά μιά στα κέρατα των κοριθιών, «Και τά λοιπά στα κέρατα των ζηλεμένων μου τσαγιών.
«Πρωτομηνιά, πρωτοχρονιά
«Να μας χιλιάσουνε τ' αρνιά.
«Παιδιά μου, έτη μας πολλά
«Και χρόνου να είμαστε καλά!»

Βάλτετα μ' έγνωια περιστή όλα καλά και ταχτικά.
«Να μη βρακινώνονται οι κοπές από τά μάτια τά κακή
Κί ύστερα ελάτε γλήγορα να προγευτούμε, ώρε παιδιά,
«Μόν ό μικρός να μείνη εδω να συγγύρη τη φωτιά.
«Πρωτομηνιά, πρωτοχρονιά
«Να μας χιλιάσουνε τ' αρνιά
«Παιδιά μου, έτη μας πολλά
«Και χρόνου να είμαστε καλά.»

Πό την κλύθα στό μαντρί πεταζονται οι πιστικοί Βάνουν τά κλούρια ταχτικά κί έρχονται πίσω βιαστικοί, Βρίσκουν τό γέρο στην κορφή, και γοντροκαρβουνη φωτιά, Και πάλι τον ξαναύγονται με μία ψυχή, με μία καρδιά:
«Πρωτομηνιά, πρωτοχρονιά
«Να σου χιλιάσουνε τ' αρνιά.
«Παππού, τά έτη σου πολλά
«Και χρόνου να είμαστε καλά!»

Από θυμάρατα πολλά πετάει του γέρου, η καρδιά, Και λέει: — «Καθίστε καταγή να προγευτούμε, ώρε παιδιά, Στου γέροντα την προσταγή καθόνται κάτω οι πιστικοί, Σταυροκοπιούνται με χαρά και λεν την ίδια την εύχη...
«Πρωτομηνιά, πρωτοχρονιά
«Να σου χιλιάσουνε τ' αρνιά
«Παππού, τά έτη σου πολλά
«Και χρόνου να είμαστε καλά.»

Πορταριά Δεκέμβριος 1895.

X. ΧΡΙΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Καρδιά και πέταλα

Η αξία δεν χρησιμεύει εις αυτόν τον τόπον δια να προσδεύση τις, αλλά δια να αντιδράτη—μάλλον δια να άνθέξη—εις τό γενικόν σπρωξιμον τό ήποϊον υφίστανται οι εργάται της διανοίας.

Διαζήγέτο επιτοπίως δίκη εις ένα άνδρον και ήκουσα γράϊαν διερχομένην να λέγη πενήθιμος: «Και τό γώμα ποθ θά με φαή ως κί αυτό τό κλέβομε.»

Ό Φωκίων ειπέ ποτε, ότι ουτε ν' αποθήνη ήμπορεί τις εις τας Αθήνας χωρίς να πληρώση. Μου φαίνεται ότι και σήμερα αν έζη τό αυτό θά επανελάμβανε.

Τό φίλημα δύναται να θεωρηθή ως τό τελευταϊον ίγος της ανθρωποφαγίας.

Και οι κοκφοί μου φαίνεται, ότι εις την εποχήν μου έλαλού σαν γλυκύτερα.

Δ. Γρ. Κ.

ΜΕ ΑΓΑΠΑΣ;
ΑΝ Σ' ΑΓΑΠΩ!...

I.

Έδυσεν ό ήλιος όπισθεν του ύψηλου βουνού, και κί τελευτήζει του άκτινες κητηνυγάζον τα ύδρατα των κρήνων.
Ήτο η πρώτη σφοδρά σότε καθ' ήν σέ έβλεπον.
Και άγνοώ όποια τις αίγλη σε περιέβαλλεν.
Μοι έφάνης ως όνειρον συμμνηνόμενον προς τας γλυκειας αποχωρώσεις του φωτός, του υφέροντος επί του κυματός και διαλιθιζίνοντος μικρόν κατά μικρόν εις τά άνοιχτά σπήλαια των άκτών. Όλο τό κυκλόν του ου-

Άγνοώ όποια τις δύναμις, ύπεροκόσμιος γοητεία κατείχε δέσμιον τό πνευμά μου.
Όλοι οι κόσμοι συνεκέντρούντο εν σοί, εκεί ένωπιόν μου, και έδέσποζον της δικνοίας μου. Κόσμοι μυρία, ήλιοι και άστέρες σφαινοί, κίτρινοι, έρυθροί, αϊώνιον τι φως άπειρον κυριαρχού, εις τό όποϊον βαθμιαδόν διεισέδυνε όλη σου η ύπαρξις, και η ώραία μορφή ήφρανίζετο και έξέλιπε, και τότε εις τά βάθη της καρδιάς μου διακνοίγοντο άδύσσιαν σκότη και έξόφωσαν την ψυχήν μου. Έγούμιζον ότι με τό εκπνεόν του ήλιου φως εξέπνεε και ο έρωσ μου εις τ' άχανή διαστήματα του άγνωστού.
Ω! Να εκθήμητην αιωνίως εις τους πόδας σου! παρά τον βράχον τον έρημον και σιγηλόν εν τω μέσω των κυ-

Ο ΕΡΩΣ ΘΡΑΥΓΩΝ ΤΑ ΒΕΛΗ ΤΟΥ
(Έργον Γ. Βρούτου)

Θραύεις, σκληρέ, τά βέλη σου, πλήν μάτην κοπιάζεις.
Όλος ο κόσμος θυμά σου θά πέση εις την ζωήν
Έρόσον σν του βίου του πα νήματα βραστάεις.
Συ του χαρίζεις πλήν και συ ποθ σβύνεις την πνοην.
(1897)

ΦΩΚΙΩΝ ΠΑΝΑΣ

αρχου υπεχώσει εις ασυλληπτόν τι φέγγος, όπερ θά περιέβαλλε, και του πόντου και του στερεωμάτος η άπτινοβολή, εξέπνεεν εις ήλικυ και ήρεμον λυκόσφωσ και άμφοβόλους διαζήμψεις, κίτινες συνεγένοντο προς την ώραϊαν σου μορφήν.
Μοι έφάνης, ώσει έκθινες τό γόνυ και προσπύζετο η ψυχή σου προς τινε άγνωστον και μυστηριώδη θεότητα, ης η λαμπρότην έθαμβού τό πνευμά μου και ό νοός μου τότε σκοτοδινιών ήδυνάθει να συλλάβη τας γραμμάς του σώματός σου, άφρανίζόμενάς εις σκιάφως και σφωσφορισμούς άστρων, περιδινουμένων περι την χρυσήν κόμην.

μάτρων του Αϊγαίου.
Πλησίον σου, ω Νυμφη! ο ουραγός σμικρύνεται και νομιζω, ότι ενγίζω τό άπειρον, εις τό όποϊον η ψυχή μου πτερυγιάει. Πλησίον σου, τό πάν μειδιζ νομιζω, ότι οι άγγελοι κατέρχονται μέχρις εμού και τονίζουσι των άστέρων τους ψαλμούς. Ω! πόσον μικρός μοι φαίνεται ο κόσμος! Τό πάν περιστελλεται εντός των κυκλών όρθολμών σου και όλο τό μυστήριον της ζωής άνοίγεται πρό εμού και τό άνακνινώσκει, τό βλέπω εντός των δύο τούτων φωτεινών άδύσσιαν εις ός τό πνευμά μου κλυδωνίζεται, τό κισθάνομαι πληρουν την καρδίαν μου και θνήσκω υπό

μορίας επιφέρουν ανωμαλίες και ασυμμετρικές και δυσχε-
μονίες εν τῷ καθέστῳτι.

Τὸ πρῶτον καὶ ἄλλοτε προσεβόησεν, ὡς εἶκος, καὶ
τὴν ἡμετέραν προσοχὴν διὰ σειράς δὲ ἀρθρῶν ἐκαυτή-
ριάζομεν ἀκούοντες τὴν πάσχουσαν ταυτὴν γλώσσαν, τὸ
πονηρὸν τοῦτο κατασκευασμα προκαταύστης πωφροσύνης.

Ἦδη, μίαν εὐχὴν ἄς προσδεχθῆ τῷ ἀνατέλλοντος κίω-
νος τὴν αἴγλην: μίαν εὐχὴν, ὡς εὐλογία τοῦ θεοῦ τῆς Ἑλ-
λάδος, ἄς διακλῦψῃ μὲ τὰς πρώτας ἀκτίνας τοῦ ἡλίου,
κίτινες τὸν ἀπασμὸν τῆς οὐράνιας καὶς ἢ ἀποστελλῶσι
διὰ τῆς χρυσουρῆς εἰς τὴν ἐλληνίδαν γῆν μίαν εὐχὴν χρ-
μόσυνος ἄς ἀκολουθήσῃ τὴν θείαμθευτικὴν εἰσαδὸν νέου
ἔτους, μὲ τὸ χειριετιστήριον τῆς ἀναγεννήσεως σαλπισμά-
ῃ εὐχὴ, ὅπως μεγαλοεργήσῃ ἐν τῷ μέλλοντι ἀκατάβλη-
τος καὶ σθεναρῶς, γλυκερὰ καὶ ἀρμονικῶς, πρῶθενος καὶ
θεσπεσίας, ἡ γόησσα λαλιὰ τῶν θεῶν.

Εἶναι ἡ εὐχὴ, αὕτη τοῦ πνευματικῶς καὶ τῆς ἰδέας, τῆς
ψυχῆς καὶ τοῦ κάλλους, τοῦ μυστηρίου καὶ τοῦ ἀνείρου.

Ἡ εὐχὴ τῆς Ἑλλάδος.

ΛΑΚΥΔΩΝ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἐπῆρξεν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνὴ τὸν ἠγάπησε μὲ
ὄλον τὸ πάθος, μὲ ὄλην τὴν μέτην, μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς
παθένου καρδιάς τῆς.

Διότι αὐτὸς ἦτο ὁ διαλυτικὸς πῶτος τὴν οὐμίχλην τῶν ψευ-
δαιτημάτων καὶ τῶν ἐρωστρόπων κλισῶν τῆς ψυχῆς τῆς.

Τὴν ψυχὴν αὐτὴν, τὴν εὐγενῆ καὶ ἰσχυρὰν, τὴν ἐθώπευσε
πρώτη ἢ πρὸς τοῦ ἐρωτῶτος τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου καὶ τὴν ἐγοή-
τευσεν ἀκούσαν.

Ἀπίστευτον!

Ν' ἀγάπησῃ αὐτὸς, ὅστις ἐφρόνας περὶ αὐτοῦ ὅτι δὲν εἶχε
πλέον καρδίαν.

Ἄλλ', ἦτο ἄγγελος ἐκεῖνῃ καὶ τῷ ἐνεσφύτῃς ζῶντι.

Καὶ ἡ μυστηριώδης καλλονὴ τῆς, τὸ ἀβυσσαλίον βλέμμα
τῆς, τὸ μάγον μεϊδιᾶμά τῆς ἐνέπνευσεν ἔρωτα πύρινον εἰς τὴν
καρδίαν ἐκείνην, τὴν σκληροθυεῖσαν ἐκ τῶν πικριῶν, καὶ τῶν
δοκιμασιῶν.

Καὶ πότε.

Εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνομίξεν, ὅτι εἶχεν ἀπολέσει
πλέον τὴν δύναμιν, τὴν ἰκανότητά τοῦ ἀγαπᾶν.

Εἰς ἡλικίαν ὄριμον πλέον, κατὰ τὴν ὁποίαν εἴθιται νὰ
θεωρῆται παρέλκον ἢ καὶ γελοῖον τὸ ἐρωτικὸν αἰσθημα.

Ἡ ὁποία περίπτωσις ἐν τούτοις εἶνε μαρτύριον καὶ κληρὸς
μόνον τῶν μεγάλων καὶ εὐγενῶν καρδιῶν.

Διότι μεγαλεῖον τῆς καρδιάς, εἶναι τὸ νὰ δύναται νὰ πάσχη
διὰ ἀγαπᾶ, χωρὶς νὰ παῖξῃ, ὡς συμβαίνει, εἰς τὴν νεότητά.

Καὶ τὴν ἠγάπησε μὲ ὄλην τὴν ἀπεγνωσμένην ζῆσιν ἡραι-
στείου, ὅπερ ἐθεωροῖται ἐσθεσμένον πλέον καὶ τοῦ ὁποίου ἡ
ἐκορξίς ἢ βία εἶνε τρομακτικῆ.

Ὡ! τὴν ἠγάπησε πολὺ, τὴν ἐλατρώσε παρασφρόνως ἄκων,
μοιραίως, χωρὶς νὰ ἐννόησῃ καὶ αὐτὸς πού ἐκρούπητο, τὴν
λάβα ἔρωτος.

Τὴν ἠγάπησε μὲ ζῆσιν καρδιάς ἀποδιδουμένης εἰς τὴν ζῶαν
κατόπιν μακρῆς νεκροφανείας.

Τὸ μυστηριώδες βλέμμα τῆς καὶ τὸ μάγον μεϊδιᾶμά τῆς
ἐπετέλεσαν τὸ θαῦμα τοῦτο καὶ ἦτο συνέπεια φυσικὴ τὸ ὅτι ἡ
φλόξ τοῦ ἀγνοῦ καὶ διαπύρου ἔρωτος τοῦ δὲν ἦτο δυνατόν περᾶ
νὰ μεταδοθῆ καὶ εἰς τῆς κόρης τὴν ἀθάνα ψυχὴν.

Καὶ ἀντηγάλα αὕτη ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἐκείνου ὄλην τὴν φλόγα
τοῦ πάθους, τὸ ὁποῖον ἤγαγεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς αὐτῆς.

Καὶ ἐκοιτώνων μυστικῶς, διάθεσμα ἐκ τοῦ αἰσθηματός
των καὶ διὰ τοῦ αἰσθηματός τῶν αἰ ψυχῶν των, καὶ ἀνεσφύτιζεν
ἢ μία τὸ πῦρ τῆς ἄλλης καὶ ἐμεύσσκοντο, ὅταν διεσταυροῦντο
τὰ βλέμματά των.

Καὶ ἐλησμονοῦν τὸ πᾶν περὶ ἐαυτοῦς, ζῶντες μόνον διὰ νὰ
λατρεύωνται ἀφῶνος.

Χωρὶς οὐδέποτε ἡ γλώσσα νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθηματά των,
χωρὶς νὰ τοιμήσουν νὰ ἀποκαλύψουν πρὸς ἀλλήλους ἀλή-
θειαν, τὴν ὁποίαν τὸναντίον ἐπειρώοντο νὰ λησμονοῦν, ἐκ-
βεβαχθευμένοι, οἰστρηλάτοι, ἐνθῆσι.

Δεῖλοὶ εἰς τὴν διαλέξων ἐκφρασίαν, ἀτόμητοι δὲ μέγρις
ἠρωτικῶς εἰς τὸ ὀδυνοῦσθαι ἐν σιγῇ.

Καὶ ἠγρούνηε ἐκεῖνῃ τὰς νύκτας στεναζούσα, καὶ ἠκούεν, ἔ-
κείνος τοῦς ὑπὸ τῷ γαλακτώδῳ: κάλπους ἐκφρούοντας στενάγμους.

Καὶ ἠγρούνηε ὀδυρόμενος καὶ ἐκείνῃ, γυνὴν πύρινα ἄκρια
καὶ σὺγκροτῶν καὶ συμπίπτων τοῦς λυγμούς τῆς ὀδύνης τοῦ,
προσφῶρον δ' ἀπάλα τὸ γλυκὺ τῆς ὀνομα καὶ παρηγορίαν καὶ
ἀνακούσισιν τοῦ ἄλλου τοῦ τοῦ ψυχοβάτου εὐρίσκων μόνον εἰς
τὴν διὰ τῶν ἀφθαλιῶν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀναπόλητιν τῆς γλυ-
κειας, τῆς μάγου μορφῆς τῆς.

Ἄλλα...

Διότι ἐπεπρόσθη ἐν σθερόν ἀλλὰ εἰς τὴν εὐτυχίαν των,
μὴ ἀδυσσᾶς κινωνίχων ὄρων, μὴ βερέια ἀμφοτέρωθεν συνά-
θηταῖς καθήκοντων: ἰερῶν: ἄτιμα ὠρῶντος ὡς φαγμὸς ἀνυ-
πέροβλητος σὺν μόνον κατὰ τῆς Ἑδέμ τοῦ ἐρωτῶτος των, ἀλλὰ
καὶ κατὰ πάσης ἀποτερέας τῶν κάρδιων τῶν ὁποῖος ἐκμυστηρεῖ ὅσι.

Καὶ τὸ ἀλλὰ αὐτὸ ἦτο ὡς τίς βερέια αἰδηρὰ πλάξ τοῦ
μνημάτος τῆς ἀπελπίσις, τὸ ὁποῖον ἀνώρυξαν εἰς τὰ εὐγενέ-
στερα βῆθη τῶν κάρδιων των καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐθαψον ζῶν-
τανον τὸ ἠραϊστῆριον τῆς ἀγάπης των, τῆς ἀγάς, τῆς ἀγνῆς, τῆς
γλυκυτάτης ἀγάπης των.

Οἱ τάξι ἐεγούσι πάντοτε μυστηριώδεις τι μεγαλεῖον ὀδύνης.
Καὶ ἐγκλείουσι: τέφραν ὅστων ἐν τούτοις.

Ὡ τοῦ ἀνεσφύτιτου ὀμοῦ τραγικῶ μεγαλεῖου ψυχῆς, φερου-
της ἐν ἐαυτῇ τὸν θάνατον.

Ὡ τοῦ μεγαλεῖου τοῦ τάφου τοῦ καθήκοντος, ἐν ᾧ ὀδυνε-
τά: καφικτιῶν ὁ ἔρωτος, ὑποβαλλόμενος, εἰς τὴν ὑψίστην τῶν
θυσιῶν.

Εἰς τὴν θυσίαν τὴν ὑπερανθρώπως ὀδυνηράν, τὴν διηγλῶς
σπασακτικὴν τοῦ ἐν θανάτῳ ἴην.

ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ Ν. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁμολογοῦμεν δημοσίῃ χάριτις τῷ εὐγενεῖ φίλῳ κ.
Σιμωνίδῃ Βλαχικῶ, ἰατρῷ εἰδικῷ τῶν Νευρικῶν καὶ
Φρενικῶν, διὰ τὴν πολυτιμὸν συνεργασίαν, ἣν παρέχει
ἀπὸ σημερον εἰς τὴν « Ἀττικὴν Ἰριδα » διὰ τίς ἐν ἄλλῃ
σπῆλι δημοσιευομένης μελέτης αὐτοῦ « Περὶ ἀλκοολισμοῦ
καὶ τῶν συνέπειῶν αὐτοῦ ». Ὁ κ. Βλαχικὸς, ἐγκύψας
εἰς τὰ νευρικά νασημάτα ἐπὶ ὄλην διετίαν ἐν Παρισίαις
εἰργάσθη εἰς τὰς μεγάλας κλινικὰς τῆς Σαλπετρίερης καὶ
τοῦ Φρενοκομείου τῆς Ἀγίας Ἀγνης καὶ ἐλαβεν ἐνεργό-
τητα μέρους εἰς τὸ διεθνὲς συνέδριον τοῦ ἀλκοολισμοῦ,
τιμηθεὶς διὰ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ ὡς Γενικοῦ Γραμματέως
τοῦ ἰατρικοῦ τμήματος τοῦ συνεδρίου καὶ ποιησάμενος
ἄμα ἐν αὐτῷ δυο σπουδαιοτάτας ἀνακρινώσεις μεγάλως
ἐκτιμηθεῖσας ὑπὸ τῶν ἐν Παρισίαις συρφευσάντων δικση-
μότερων ἰατρῶν τῆς ὑψηλίου. Εἶναι μέλος τῆς Ἐταιρείας
τῆς Ἰσθμολογίας καὶ Ψυχολογίας τῶν Παρισίων καὶ εἰρ-
γᾶσθη ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ δικτήμου νευρολόγου Dejeri-
ne εἰς τὴν ἱστολογίαν καὶ τὴν ἀνάτομικὴν παθολογίαν τοῦ
νευρικοῦ ἀσπτήματος. Τελευταῖον παρουσιάσεν εἰς τὸ διε-
θνὲς συνέδριον τῆς ἰατρικῆς κατὰ μῆνα Αὐγούστον πρωτο-
τυπώτατας ἐρεῦνας ἐπὶ τῶν ἐγκεφαλικῶν κυττάρων κατὰ
τὰς διαφόρους φρενοβλαθείας. Ἐννοεῖται λοιπὸν πόσον
πολύτιμος εἶναι ἡ συνεργασία τοῦ κ. Βλαχικῶ εἰς τὴν
« Ἀττικὴν Ἰριδα », ἥτις πλὴν τοῦ φιλολογικοῦ ἀμητοῦ
κέκληται νὰ πράσῃ τοῖς ἀγγλῶσταις αὐτοῖς καὶ χρη-
σίμους συμβουλὰς διὰ τὸν κ. ἰδίαν καὶ τὸν κοινῶνικὸν
βίον, καὶ ἰδίως ὅταν πρόκηται περὶ καταπολεμήσεως με-
γάλων πληγῶν, ὑποσκαπτουσῶν τὰ θεμέλια τῶν Ἑθνῶν.
Τῶν τοιούτων ὁμολογοῦμένως θεμάτων πρωτίστην θέσιν
κτέχει καὶ ὁ ἀλκοολισμὸς καὶ ἀπὸ τούτου κτήρῃται
σήμερον τῶν δημοσιεύσεων αὐτοῦ δικεκριμένως ἐπιστή-
μων διὰ σειράς ἄρθρων, συντεχθέντων ἀπολειστικῶς διὰ
τὴν « Ἀττικὴν Ἰριδα » καὶ δι' ὧν θὰ ἐξετάσῃ, καθ' ὅλας αὐ-
τοῦ τὰς φάσεις καὶ περιπτώσεις, τὸ κοινῶνικὸν καὶ πολι-
τεῖαν ἐξ ἰσοῦ ἐνδικρῆρον ζῶτικώτατον τοῦτο ἀντικείμενον.

Ἐκ τοῦ Τοπογραφικοῦ ΚΤΕΝΑ ὁδὸς Κηφισοῦ.